

A decorative border with a repeating geometric and floral pattern surrounds the text.

МИКОЛА САДОВСЬКИЙ

К Л Ю Ч
ДО РОЗУМІННЯ ПРОБЛЕМ
ТЕПЕРІШНЬОГО СВІТУ

Микола САДОВСЬКИЙ

К Л Ю Ч
ДО РОЗУМІННЯ ПРОБЛЕМ
ТЕПЕРІШНЬОГО СВІТУ

НАКЛАДОМ АВТОРА

Норт Батлфорд, Саск., Канада

I. КОМУНІЗМ І ДЕМОКРАТІЇ

Звичайній, пересічній людині видається це дуже дивним, що західні демократичні держави уважають комуністичні брехні за правду, переговорюють з комуністами і надіються на комуністичній брехні збудувати тривкий, а може й вічний мир. Дивно тим людям, які знають, що в дійсності криється за тією комуністичною пропагандивною брехнею; що провідники сьогоднішнього вільного, демократичного світу не добачають за грози для усього людства. Насувається ось таке питання: чому демократичні уряди таких держав як США чи Канада не дивляться на комуністичні, справді жорстокі діла, але вірять їх брехням?

Схидність тієї комуністичної брехні очевидна. На кожному кроці комуністичні режими дають почин заворушенням, війнам, кровопролиттям та одночасно горляють про мир, про роззброєння і про мирне співіснування з капіталістичним світом. І так поступово обмотують комуністи усіх покроїв і відмін західний світ, неначе павук муху. В оцьому комуністичному павутинні опинилася навіть до певної міри наймогутніша країна світу -- США. Чому?

На це питання легше буде відповісти, коли, пригадавши собі не так то давню історію світу, збагнемо хто дав початок оцьому лихові, що його сьгодні знаємо як комунізм. Про це докладніше буде сказано в дальших розділах тієї книжечки, а тут лише ствердимо, що ці самі люди, які творили світовий комунізм, які допомогли в 1917 - 1920 роках загніздитись йому в Росії -- ці самі люди, як не персонально, то приналежні до тієї самої раси і нації, були і в дальше дорадниками американських президентів і високопоставленими керманічами західних країн, а в першу чергу якраз США. З цього виходить, що ці люди, ці дорадники, ці керманічі добре дбають, щоб цей їхній твір -- світовий комунізм -- не зпав, але розвивався.

Таких дорадників мав уже президент Вільсон, однак вплив їх і роль в американській політиці, внутрішній і закордонній, поглибився за часів, коли до влади пришов президент Рузвельт. Це за порадами тих його дорадників Рузвельт визнав нелюдський режим ко-

муністичного Советського Союзу, відкриваючи таким чином широко брами московським комуністам до тієї твердині капіталізму і демократії. Завдяки тим дорадникам згодом, після другої і такої обильної в людські жертви і терпіння війни, Рузвелт віддав катові Сталінові, під його криваву руку, мільйони людей у Середній Європі. Мали таких самих дорадників президенти: Труман, Айзенгавер, Кеннеді, а не є без них і теперішній президент Жансон.

Коли Двайт Айзенгавер був вибраний президентом Америки з республіканської партії, багато людей очікувало від нього твердої політики супроти комуністів. Але він перебув дві каденції президента і нічого сільного такого не сталося, що бодай виглядало б, що він спиняє розгін комунізму. Навпаки, за його президентства було запрошено до ЗДА диктатора СССР Нікіту Хрущова. Президент його угощав і дав йому велику охорону та всі вигоди. А Хрущов так відплатився за оту гостинність, що згодом нахвалявся, що всіх американців угробить, поховає. Ну, і починають угроблювати. Таж ніхто інший, як комуніст, який три роки вишколювався в Москві, убив наступного президента ЗДА Джана Кеннеді. Можемо бути приготувані, що три стріли в Даллес, це вже не останні, а може бути їх більше. Комуністи не розбирають яких способів чи середників уживати, щоб дійти до своєї мети -- панувати над світом. Знаємо, що після другої світової війни Сталін не хотів випустити зі своєї тюрми народів тих жінок, з якими одружилися були американські старшини але Лі Освальд, який убив президента Кеннеді і який також одружився з росіяночку, був без труднощів випущений до ЗДА. Оце багатомовний доказ, що ті, які його вишколювали були певні за нього, навіть хочби сказали йому вбити президента, то він не заважається і виконить їхній наказ.

Оттак комуністи, як це кажуть, чужими руками вибирають камтани з вогню. Подібно, як Сталинський, молодий хлопець, по національності українець, повбивав у Німеччині українських провідників з рамені і з наказу КІВ, так американський громадянин убив свого президента. А кінці пустили в воду. Хрущов і комуністи умили собі від того руки. Хоч Кеннеді і був до певної міри під впливом тих горезвісних дорадників, то час від часу мав свої думки і можливо не завжди слухав своїх дорадників. Тому то темні сили його усунули з цього світу. Виглядає, що й урядові чинники

мачали в тому пальці. Тому, що в тій змові мусіло б бути більше людей, правда колись вийде на верх. Бо - жих заповіді не можна переступати. Колись світ видається про всі позакуліси того вбивства.

2. "СВАРКА" СССР З КИТАЄМ

Що там у царстві диявола і брехні діється, того ніхто напевно не знає, але багато чого можна бути певним, знаючи методи дії комуністів. Чимало урядів, визначних людей вільного світу радіють, уявляючи собі, що комуністична Москва і комуністичний Китай таки на добре посварилися і що це вже є початок кінця комунізму.

Така думка дуже приманлива, успокоююча і легко в неї повірити, бо кожний хоче якнайпростішою розв'язки трудної справи. Але не забуваймо, що гітлерівська Німеччина і сталінська Москва також сварилися, а з того приводу західні держави також тіпилися і вірили, що ці два лиха візьмуться за чуба і себе зніщать оттак легким способом, без шкоди для кого іншого. Коли ж прийшло до того, що Гітлер запалив воєнну пожежу, напавши на Польщу, то ці "смертельні вороги" скоро зняхалися і заприсягли погибель для того ж дуже легковірного Заходу. Таке саме комуністи практикують і тепер. Вони горляють, що хочуть миру і співіснування і між політикою СССР і політикою Китаю немає ніякого зв'язку, а навпаки, між ними є супірництво, а навіть ворожнеча. Все це, очевидно, є лише зовнішня, замаскована гра, а внутрі між ними є згода щодо їх остаточної цілі. І вони спільно діють на Кубі, в Альжирі, в Конго, а також у В'єтнамі і всюди, де лишень інтереси західних демократій і комуністів зустрічаються.

Мені пригадується, коли я був ще малим хлопцем в моєму рідному місті Підгайцях, в Галичині. Як доспівали овочі в людських садах, то садівники їх пильнували, а ми молоді підручки, оттак з пустоти, завжди намагалися дістати тих яблук чи грушок. Поділилось, бувало, на два гурти. Один гурт вдає, що підкрадається до саду, але так, щоб садівник бачив. Заки він з тим гуртом дасть собі раду, відганяючи хлопців з саду, другий гурт, з іншої сторони заїде в сад, нарве овочів, а потім ми всі "змовники" тими овочами ді-

лилися, а садівник був вдоволений, що позбувся "грабіжників", хоч в дійсності потерпів шкоду. Щось подібне діється тепер з ССРСР і Китаєм у відношенні до західних демократій. Коли ЗДА обороняють Азію, яку шарпають китайські комуністи, то за той час ССРСР -- своєю коекзистенцією "мирно" і різними інтригами у різних країнах (наприклад Альжир, Куба, Індонезія, а останньо Домініка) намагаються всунути в саму середу тврдині демократії -- Америки. Не диво, що усунений тепер диктатор Хрушов нахвалявся, що вже в короткому часі комуністичний прапор повіватиме над Білим Домом у Вашингтоні, а застромлять його самі американці. Советські ватажки з досвіду знають, що демократичні держави, в тому й ЗДА легко з середини, і то без більшого туду, розвалити. З другої сторони, вони знають, що ЗДА мають потужну мілітарну силу та що у дійсній, фронтівій війні їм перед потугою ЗДА не встоятись, тим більше, що вони не довір'яють ані своїм багатонаціональним військам, ані народам, яких вони держать в неволі. Тому беруться на хитрощі. Вони старою методом вигребування чужими руками каштанів з вогню, послуговуються "сваркою" з Китаєм. Про людське око вони трохи "посваряться", а їхні помічники на Заході, які контролюють пресу і всі середники масової комунікації це роздухають до непропорціональних величин і вже є причина до того, щоб симпатії Заходу були по стороні Москви і тим самим влещувано їм підривному діяльність. І так Москва, при допомозі її помічників на Заході щораз більше обмотує своїм павутинням вільний світ, заколисує його до летаргічного сну. Пора, щоб ЗДА, а за ними й інші країни прокинулися з того летаргічного сну і в першу чергу позбулися всіх отих "дорадників", які не є нічим іншим, як лише шостою колоною Москви і то не так в інтересах Москви, як у своїх власних.

Що так воно є, можна подати багато прикладів. Ось візьмімо лише т.зв. "Кубинську Проблему". Коли б це залежало від американського народу, то оцього пістряка на американському тілі можна було б давно зліквідувати, коли б не оці "дорадники" і маючі вплив на громадську опінію через газети, радіо і телевізію Від самих початків постання і зросту кубинської комуністичної партії в ЗДА, які вмовляли всіми доступними їм способами, що "Куба маленька і від неї ніякої небезпеки для ЗДА не може бути." Але чема найменшого сумніву, що ця небезпека таки є, бо не в Кубі справа але в тому, хто і з яких причин стоїть за Кубою.

Рузвельт (посередині) і його "друг" Йосиф Сталін та В. Черчіл після ганебного договору в Ялті, де запродано в комуністичну неволю мільйони людей.

Куба -- це був лише початок, так сказати б відкриття воріт до західньої півкулі. З того часу значно скріпились намагання комунізму захопити від своєї влади більше американських держав, як от Бразилію, хоч їм це не вдалося, Венесуелю, а в останньому часі також Домініканську республіку. Та не тільки по країні латинської Америки посягає Москва і міжнародні комуністичні змовники, але мають вони апетит також і на Канаду.

Комунізм для Канади є ще більш загрозливий як для З'єдинених Держав Америки. Канада -- великанська та дуже багата країна зі стосунково малим населенням. В Канаді є теж стосунково мало власного війська для оборони своїх кордонів. Крім цього комуністи розраховують на допомогу своєї п'ятої і шостої колони. Ці її колони, це так наче б вже одна нога їх на даній території. З них шоста колона ще небезпечніша від п'ятої, тобто виразних і явних комуністів. Шоста колона більш замаскована, законспірована. Її члени часто вдають навіть антикомуністів, щоб здобути довіру чесних патріотів. Вони втискаються навіть на поважні становища і є в ключевих позиціях середників масо-

вої комунікації, як ось преса, радіо, телевізія і т. п., а також є вони членами "невинних", "фронтових" організацій і вдають добрих канадійців, але їхні симпатії є по стороні комунізму.

І ось перші проблески такої комуністичної інфільтрації ми вже бачимо в Квебеку. Комуністи використовують, в значній мірі оправдані, спротиви французького населення Квебеку проти англійців, чи пак канадійців англо-саксів. Комуністи зуміли повпихатися до провладу т.з. сепаратистичного руху, зокрема того відламу цього руху, що пропагує насилля, розбихатство, акти терору. Поліційні і судові слідства виказали, що ці провідники того руху вишколювались в комуністичних і прихильних комуністичних країнах. Недавно канадійські, якщо їх так можна назвати (бо властиво комуніст не має прив'язання до якоїсь одної країни, хіба що до Москви) вирішили навіть створити окрему Комуністичну Партію Квебеку. Такого ще не було, щоб комуністичні злочинці творили дві окремі партії в одній країні, хіба що в передвоєнній Польщі, де була одна партія, для Польщі окремо, а для Західної України (Галичини) т.зв КПЗУ, окремо. Але і тоді Москва мала на меті поділити землі під Польшею: Галичину забрати собі а з Польщі створити нібито окрему, але комуністичну, залежну від Москви, державу. Тепер подібне бачимо в Канаді. Значить комуністична Москва і міжнародний комунізм вже, в своїх далекосяглих плянах, поділили Канаду на англійську і французьку і в обох цих Канадах вони плянують запанувати. Того всього не можна собі легковажити, зокрема не можна легковажити тим людям, які вже знають, чи повинні знати комуністичні методи.

Як було згадано попередньо, ці комуністичні "шостиколонники" є всюди, а найбільше їх мабуть таки в США. Не диво, що коли американські вчені зроблять якийсь важний винахід, зокрема стратегічного значення, то в короткому часі цей винахід опиниться в руках комуністів.

Але вернімося знову до головної теми цього розділу, а саме до "сварки" комуністичної Москви з комуністичним Китаєм. Видно, що їм такої сварки потрібно, щоб скоріше отуманити решту світу, загарбати його і поневолити. Що ж, США давали грошеві та інші дарунки Югословії, коли Тіто ніби посварився з Москвою, то чому не мають дати таких дарів московським комуні-

там, коли ці "посваряться" з "гіршими", китайськими, жовтими комуністами. Й Америка (а також Канада) в такій чи іншій формі дає ці подарунки і скріплює та збільшує "мирну коекзистенцію" з комуністичним світом.

В цьому відношенні варто відмітити ще одну річ: США не визнають червоного Китаю, але його визнали як Велика Британія, так і Франція. Отже таким чином приходить до певного розходження opinii між альянтами, а це якраз на руку комуністичному таборові, бо навіть мале розходження може з часом зрости в більше нерозуміння і незгоду, як це до певної міри діяло те пер між США і Францією. Незгода веде до послаблення, до зменшення сили, якою Захід захищається перед Москвою і це зовсім зрозуміла річ, кому це виходить на користь.

Отже нема великих підстав вірити в те, що ця "сварка" між Москвою і Китаєм є дійсною. Навпаки, є багато більше доказів, які промовляють за тим, що лише є чергова комуністична облуда і було б безглуздя на цьому будувати якусь надію на користь з того для західного світу, а вже вешком недоречности є будувати на тому якісь надії нам, українцям, і мріяти, що з тої сторони заблеще нам сонце волі, як на це вже дехто з наших політикантив починає натякати.

3. КОМУНІСТИЧНА БРЕХНЯ * ОБЛУДА

Все це, про що пишеться в цій книжечці не має бути застрашенням читачів, а радше пересторогою перед великою небезпекою. Але нема де правди діти, якщо події покотяться далше, як вони йдуть дотепер, то ми не можемо сподіватися багато добра від майбутнього. Якщо не буде зроблено щось, що спинить цю комуністичну експанзію, то можемо сподіватися, що вже в короткому часі нас всіх у вільних країнах Заходу може зустріти доля наших братів в Україні та доля людей в багатьох країнах східної Європи й Азії.

Може до того прийти, що комуністи, в такій чи іншій спосіб заволодіють нашою країною і стануть панамі цілого американського континенту. Що ж тоді? Вони в першу чергу, примінюючи свій давній клич: "мир хижам, а війна палатам", обраблять нас всіх з того, що

ми здобули для себе і для наших родин важкою працею, бо в їхньому "пролетарському" понятті всі ми, що маємо власні, вигідні доми, власні підприємства, власні ферми, власні авта і т.д. і т.п., уважаємось за "багатіів", "п'явок", "визискувачів", яких треба (в ім'я "соціальної справедливості", а насправді для наживи тих, що мають владу) "визволити" з тих "буржуазних" благ. Це не є видумка, ані пропаганда, але це щира правда, бо так сталося у мільйонах випадків там де ступила комуністична нога. От хочби що сталося в Україні, коли лише творилася "советська власть". Комуністи кинули клич: "Земля селянам -- фабрики робітникам". Це був принагідний клич і за ним пішли люди. І нема їм що дуже дивуватися, бо ще ніхто не мав практики, як воно дійсно буде. А коли комуністи, більшовики вже захопили владу, коли добре станули на ноги, то тоді поробили всіх селян, яким дали землю і чким обіцяли свободу -- "куркулями" і ворогами народу, яких треба відсепарувати від решти населення та вислати на Сибір. Решту, "куркулів" і не-куркулів виморили голодом, щоб зломити їхню незломну поставу і рішучість "затримати своє". Самих лише українців під час двох голодівок, в 1933 і 1933/34 рр. виморено понад 12 мільйонів, а знавці, на підставі достовірних обчислень стверджують, що за 46 років комуністичного панування в СРСР знищено понад 50 мільйонів людей.

Це так в дійсності, але комуністична пропаганда говорить зовсім що інше. Вона каже, що вони створили "рай на землі". Який це "рай", то кожен знає, хто лиш його хоч трішки покушав або є настільки чесний, що вірить тим, які цього "раю" покушали. Люди голодують ще й досі, ходять, як це кажуть, голі-босі, боятися власної тіні, працюють як воли і не мають з того ніякої користі, а комуністична пропаганда трубить що це "рай". Ця сама пропаганда має сміливість верещати, що в Америці, ніби найбільш капіталістичній і найбільш буржуазній країні є таке безробіття, що ці бідні безробітні з голоду гинуть. Коби в "комуністичному раю" всі, що працюють так жили, як в Америці, або в Канаді живуть безробітні, от тоді советчики і комуністичні пропагандисти могли б хвалитися, що Америку "переганяють". А нас нехай Бог боронить від того "раю". Якщо хто вірить в пекло, то це пекло таки построїли комуністи в своєму царстві диявола.

Розтрубляє також ця пропаганда, що в Советському Союзі є повна свобода слова, преси і свобода релігії

Смерть, терор, насилля -- ось на чому спирається влада в ССРСР.

і що можна пропов'дувати як безбожництво, так і можна вірити і ходити до церкви. Але всім відомо, що це брехня. Тисячі священників арештовано і знищено. Проти віруючих йде постійна нагілка і переслідування. Є ніби про людське око Російська Православна Церква, та

Церква ця є лише ще одним рам'ям комуністичної партії. Комуністичний режим поназначував своїх агентів, своїх людей єпископами і вищими духовниками тієї "церкви", більше для пропаганди для закордону, як також на те, аби знати, скільки яких людей ще горнеться і є прихильна релігії, щоб серед них якраз повести рішучу безбожницьку пропаганду, або застосувати переслідування.

Забріхання комуністичної пропаганди заключається в тому, що ніби в СРСР є свобода віри, але й свобода проповідання безвірства, атеїзму. А тому, що там є всі середники масової комунікації державними, то як в пресі, в радіо, в телевізії і т.п. якраз ведеться, навіть дуже посилено ведеться протирелігійну пропаганду, а про Бога, на релігійні теми нічого не можна ані написати, ані сказати. Зрештою, там всі письменники і журналісти залежні від держави, чи пак від партії і, щоб жити, мусять так писати, так творити, як партія вимагає. Вільної волі там ніхто не має. Скажи враже, як пан скаже.

Те, що в советській, комуністичній тюрмі народів, в цьому царстві диявола є така велика нагінка проти релігії є, на жаль, не відірваним фактом. Навіть на Заході, у "вільних" демократичних країнах цей рух є дуже помітний. Виглядає, що чиясь одна рука тим усім кермує. Правда, тут нема ще, покищо переслідування і знущання з вірних, але іншими шляхами йде протирелігійна пропаганда. Та ж відомо, що в ЗДА вже домоглися заборони проказувати молитву і читати уривки з Біблії в школах. Появляється по газетах і журналах і в радіо та телевізії багато статтів, промов і виступів, у яких певні автори чи особи намагаються захитати в людей віру в Бога, віру в Ісуса Христа. Пишуть, наприклад, що Христос зовсім не воскрес, а може вкоротці почуємо, що Він взагалі не народився, що це все то лише якийсь міт, казка. Отже тут знаходять інші способи, щоб знизити в людини віру в Бога, віру у Вищу Силу, віру в Добро і Справедливість. Хіба потрібно ще кращого доказу на те, що тим ділом зничення людини, її душі займається одна і ця сама сила, сила, яка походить з одного і того самого джерела.

Колись, ще в моїх хлоп'ячих роках читав я книжку, в якій говорилося, що світом запанує Анти-христ, сатана і всі йому будуть поклонятися. Мені, малому, це

видавалося казкою-небелецею, чимось, щоб налякати людей. Але ось дожив я до віку, коли на це інакше задивляюся. Царство Анти-христа дійсно гряде. Лише, що "анти-христ", це не якась одна особа, але уосіблення усього того, що є противне Христові. Як Христос є у нашому розумінні персоніфікація, уосіблення усього, що є добре, справедливе, згідне з Божим законом, так ця сила, що діє проти того є якраз тим противником, тим ворогом Христа -- Антихристом. І той Антихрист, який вже завладів над нашими братами і сестрами в Україні, той Анти-христ, лише в іншій формі наступає на нас тут. Він, як і там, хоче стягнути Бога з Його престолу, щоб самому там засісти, щоб людство молило ся до нього, віддавало йому божеську пошану.

Безперечно, що вина за це, що той Антихрист, отої дух зла опановує світ спадає у великій мірі на самих християн. Візьмімо, хочби наш власний, український і дійсно побожний та богобоязливий нарід. З прадавньої історії знаємо, що не було в нас єдності. Ділили нас вороги, подаючи нам свої науки, свої ідеології, свої пояснення Божої правди. Ті, що ділили нас, не думали про наше добро, але про власне. А ми йшли за ними, ми вірили одним або другим і внутрі ділилися, а поділив шись, ворогували між собою, хоч одної ми Матері діти й цю саму землю Батьківщиною називаємо. Поділились і поризнились то на католиків то православних і ворогували та до певної міри ворогуємо і даліше. Боже, поможи нам зрозуміти вретті нашу українську правду і лише нашій українській правді служити, не оглядаючис на чужих, бо як кажуть: чужа сорочка не гріє. Але чує моє серце, що прийде пора, коли ми всі об'єднаємося під прапором нашої Батьківщини і нашої праатьківської, нашої рідної віри, до якої тягне кожного українця, яку він єдино визнає, а все інше для нього чуже.

4. ПРАВДА І СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Бог, у своїй премудрості, сотворив людину і дав їй вільну волю, щоб вона вибирала між добром, між тим, що гарне, внесле, шлякетне і тим, що погане, низьке, грішне. В тому то велич людини -- найбільшого твору Божого, тим вона відрізняється від решти Божого творива, бо все інше не має вільної волі і мусить сліпо повинуватися законам природи. Єдина люди-

на як таку має цей дар від Бога, отримавши від Нього душу, одним з виразників якої є вільна воля людини. Таким чином людина належить до двох світів: фізичного і духовного. Правда людина -- це духовна людина, людина, в якій переважають духові первні, а не первні фізичного, матеріального світу. Іншими словами, як що хтось має більше духовних властивостей, ось як чеснота, добросердечність, справедливість, праведність і т.п., то душа його багатша, сильніша, він, можна сказати, є ближчий до Бога, до джерела тих чеснот. А хто не дбає про ці чесноти, не плакає їх, то тим самим віддаляється від того джерела, не хоче з того джерела черпати, відходить подалше від Бога.

І ось, споглядаючи взад в історію людства ми бачимо, що не духовна, але фізична людина перемагала, хоч правда, що ця перемога була лише позірна. Бо добрі діла затрималися в пам'яті до сьогодні і залишили свій слід для грядучих поколінь. Та все ж таки факт залишається фактом, що неправда і несправедливість тріумфували над правдою, справедливістю і добром. Значить більше було на світі таких людей, що пішли за фізичними, матеріальними первнями, що воліли мати дочасну, фізичну, матеріальну наживу, ніж шляхетність душі і близькість до Бога. Треба признати, що наш український нарід має якраз найбільше тієї шляхетності і в тому якраз мабуть і причина, що не ми нападали і підкорювали інших, але інші нападали і по неволювали нас. Погляньмо в нашу історію. Добрий Бог поставив наш нарід на багатій землі, обильній в усі дари природи: і родючий чорнозем і багаті земні надра і погідне небо і лагідний клімат. Жили на тій землі наші предки і створили велику духову культуру, яка була збудована на духових первнях добра, любови, добросердечности, ширости. В той час, як ми - тобто наші предки творили оттаку сперту на Божих законах, духову культуру, наші сусіди думали про матеріальну наживу. Їм бралося чеснот добросусідськості, пошани чужої власности і тому вони брутальною силою намагалися відібрати від нас це Богом дане нам добро. І так наступили на нашу Батьківщину хижі кочовики зі сходу, закланні угро-фіни москвини з півночі, поляки, угри з заходу і турки-татари з півдня. Так було в давнину, так залишилось з невеликими змінами і до сьогодні.

Так уже якось зложилось, що ця споконвічна боротьба правди з неправдою, справедливості з несправедли-

вістю знайшла своє поле бою якраз на цих пребагатих, Богом нам даних просторах нашої Батьківщини -- України. Точиться вона там і до сьогодні.

5. ДЖЕРЕЛО ВСЬОГО ЛИХА

В попередньому розділі я нарочно довше зупинився над проблемою добра і зла, правди і неправди, кривди і справедливості, щоби показати, що все це лихо, від якого ціле людство, а принаймні переважача його частина взяло свій початок з того, що певна частина а роду людського відвернулася від споконвічних правд і законів Божих, незмінних та однакових як в духовому, так й у фізичному аспектах для всіх Божих сотворінь.

Одним з таких Божих законів в духовому аспекті є те, що Бог є Батьком всіх людей, бо всі люди є його сотворіннями. Всім їм Творець дав певні властивості, певні характеристики духа і тіла, достосовані до специфічних завдань наложених Ним і теренів нашої планети, яка також існує на основі Божого порядку речей -- його постійних і незмінних законів. Бог у своїй премудрості навіть наділив різних людей окремою красою шкіри, різним темпераментом, різною національною вдачею та здібностями, залежно від того де вони знаходяться, в якій територіальній і кліматичній зоні і що їм найбільше потрібно для вдержання себе при житті і сповнення їхніх обов'язків. А тими обов'язками є ніщо інше, а лише пізнання Бога через його закони і послух тим законам, що рівночасно означає прославлення Творця й Автора їх. Це можна прирівняти до нашого туземного життя: якщо наші діти, без уваги на їхній вік, здібності, становища і т.п. слухають своїх батьків, їхніх порад та поучень і сповняють батьківську волю, то тим самим вони віддають велику пошану тим батькам, виказують любов до них. І нічий добрий батько не уважає своїх дітей одних ліпшими, а других гіршими і всіх однаково любить, а не щоб одних любив й уважав своїми вибранцями, а інших не любив, не допускав до себе. Якщо земний, людський батько того не робить, то чи це не є богохульством приписувати це Небесному Батькові?

Про те знайшовся в людській спільноті один такий народ, який уважає себе спеціальним, вибраним народом, якому ніби належаться окремі привілеї, навіть

коштом інших дітей Божих, інших народів. Це вже є в
своєму заложенні дуже несправедливе і противне Бо-
жому законові про рівність всіх Його сотворинь. Але
учителі і провідники того народу цілими століттями,
з покоління в покоління, втовмачували їм, що лиш во-
ни і виключно вони є вибраним Богом народом, так не-
наче вмовляли в них, що Бог відрікся всіх інших Сво-
їх дітей, а всю Свою любов спрямував лише до того на-
роду. Не важко здогадатися, кого я маю на думці. Так,
жидів! Через постійне навчання їх, що вони є вибра-
ним народом, вони зросли в таку пиху і гордість, що
вони вірують, що їх призначенням є панувати над ці-
лим світом, над всіми людьми, бо лише вони мають та-
ку ласку в Бога. Це переконання є наскрізь фальшиве,
бо воно заперечує доброту і безсторонну любов самого
Бога, але фактом є, що це вірування є глибоко закріп-
лене серед жидівського народу. Воно витворило окрему
жидівську духовість в тому сенсі вже від найдавніших
часів. Добрий Бог, бажаючи звернути цей нарід з миль-
ної дороги, послав між нього і з нього Свійого Реч-
ника, як ми кажемо Свійого Сина Ісуса Христа, щоби
Він вказав жидам на помилковість їхньої пихи. Але
це не допомогло. Якраз те, що Ісус Христос, з Божого
повеління, звертав увагу на жидівську пиху і на ви-
вищування себе понад всі інші народи, якраз те, що
Він уважав Себе рівним самарянинові-чужинцеві, спону-
кало жидів до того, що вони того Речника Божого по-
карали смертю, бо як він посмів противитись їхнім по-
в'яттям про їхню окреме посланництво, про їхню окре-
мішність, про їхню вищість над всіми народами землі.

Вони відкинули науки Божі, висловлені устами Хри-
ста і залишилися вірні своєму фальшивому віруванню,
що вони є вивищені понад усіх, що вони вибраний на-
рід. На цій вірі будувалася злочинна і проти-божа на-
ука, що цей нарід має панувати над іншими народами.
І ця бутна духовість жидівського народу стала рушій-
ною силою багатьох підприємств і вчинків, які в ін-
ших народів викликала навіть ненависть до жидівсько-
го народу і навіть переслідування його до певної мі-
ри в різних країнах і в різних періодах часу. І коли
ми сьогодні чуємо багато про т.зв. антисемітизм і
про те, що жидів десь не люблять, чи їх ненавидять,
то треба нам зрозуміти, чому воно так діється. Адже
багато різних народів по цілому світі живуть мирно і
в згоді між собою і не чуємо багато про якусь взаєм-
ну ненависть. А якщо жидів не люблять всі інші на-
роди, то на це мусить бути якась причина. Причина ця
зовсім ясна: це їхня пиха, їхня жадоба панувати над

іншими, брак пошани інших людей і дбання лише про
свою власну наживу. А все це впливає з того, що жи-
ди йдуть всупереч Божим законам і на фальшивих zalo-
женнях про свою вищість будують свою духовість і своє
майбутнє.

6. CARЛ MAPKС -- TЕМНИЙ ДЕМОН XIX -ГО ВІКУ

І ось як зовнішній вияв тієї духовості, тієї заро-
зумілості, тієї національно-релігійної бундючості по-
явився на світову арену темний демон XIX-го століття
-- Карл Маркс, який став відповідальний за все це
лихо, з якого світ не може отрястися і до сьогодні і
можна сподіватися ще багато трагедій, заки цього ли-
ха світ Божий позбудеться.

Карл Маркс, якого повне ім'я є Карл Гайнріх Мордо-
хай, народився 5-го травня 1818 року в місцевості
Тревес, в Рейнській Прусії (Німеччина) і походив зі
старої жидівської родини, яка вславилася тим, що в-
ній через триста попередніх років були рабини і вче-
ні в жидівській вірі, що переходило з покоління в по-
коління. Як Карлові було шість років, його батько, я-
кий називався Гершель і який був банкіром, для биз-
несової вигоди вихрестився і прийняв протестанську
віру (але духово залишився жидом) та скоротив своє
прізвище з Мордохай на Маркс. В родині завжди перева-
жала жидівська духовість з усіма її симптомами, тоб-
то поняття своєї "вибраності", вишності і жадоби па-
нування над іншими. Вихований в такому дусі молодий
Маркс чув прямо відразу до всіх людей, уважаючи се-
бе найздібнішою, найрозумнішою людиною. Він бунту-
вався проти релігії, яку прийняв його батько і проти
капіталістичної системи, яка зробила його батька ба-
гатим людиною і йому самому дала можливість вигід-
ного життя та здобуття освіти. Ця ненависть Маркса
зростала з роками. Не мав він пошани навіть до вла-
сних родичів, до батька і до матері, ані до жінки, з
якою одружився маючи 25 років життя. За ніяку чесну
працю він ніколи не взявся, а жив частинно з невели-
чких гонорарів, які він отримував за статті в різних
тодішніх часописах, до яких дописував, а частинно з
праці своєї дружини, а найчастіше з того, що зумів
"вицідганити" від своїх багатих прихильників та одно-
думців. Він не вірив в родину чи родинні обов'язки,
не працював на удержання родини, яка жила в нужді і

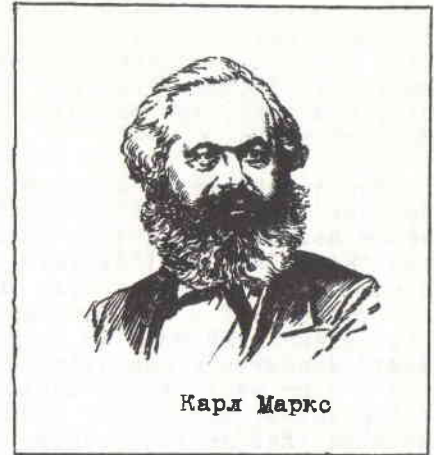
голодувала. Коли, наприклад, в 1852 році померла з нужди і недоживлення його дочка, то сусіди мусіли похоронити її між собою збирку, щоб покрити кошти похорону

Маркс відчував велику погорду до всіх, хто не погоджувався з його дивовижними ідеями-утопіями, але дуже любив, коли його хвалили і служили йому в такий чи інший спосіб. Одідичивши пиху своєї жидівського народу та уважавчи себе "найвибраннішим з вибраних", Маркс мав про себе поняття, що він великий і прямо геніальний науковець, творець філософії, яка має повністю переіменувати світ; знищивши все дотеперішче, включно з релігією, яку він назвав "опієм для народу". Цю свою науку-філософію він назвав "діалектичним матеріалізмом", а збудував він її частинно на жидівській духовності само-вивищення і ненависті до всіх не-жидів, частинно на атеїстичній науці німецького філософа Фейєрбаха і частинно на матеріалістичній філософії іншого німецького філософа Гегеля, яка каже, що в природі все знаходиться в стані постійного конфлікту. В основній формі оця мішанина фальшивих, утопічних філософій і теорій, яку склеїв цей лінтай і галапас Карл Маркс і надав їй назву "діалектичного матеріалізму" навчає таке:

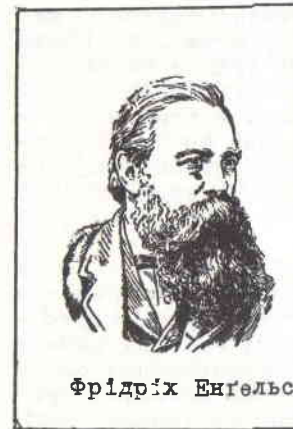
Всі люди і речі у всесвіті і навіть сам всесвіт - це лише матерія в русі. Як матерія порушується, то протилежності взаємно сходяться. Коли зійдуться дві протилежності -- настає конфлікт, у висліді якого приходять зміни. Бога немає, нема ніяких моральних вартостей, про які навчає релігія. Людина є залежною від економічних обставин твариною. Які вартості людської інтелігенції, особовості, почувань і т.п. відзеркалюють лише економічні обставини людини, які єдино мають вплив на її дії. Єдиною ціллю людини є забезпечення її фізичного існування.

Маркс уважав себе "науковцем". Свою теорію "діалектичного матеріалізму" він уважав "науковим соціалізмом" і тією "наукою" він пояснював усі явища буття, а саме початок та розвиток всесвіту, життя на землі і взагалі усього, що лише існує. Людина, звірі, рослини, за твердженнями Маркса, є продуктами "випадкових конфліктів". Теорію "конфліктів" він застосовував також до змін в людському суспільстві. За його вченням люди є основно поділені на дві класи (протилежності) а саме на "буржуазію" (людей з посілками, власників якогось нерухомого майна чи підприємства, отже

"визискувачів" і "пролетарів" (тих, що нічого не мають, живуть з праці рук, отже визискуваних.) Він навчав, що між тими класами є постійний конфлікт тобто війна, боротьба, й у сутичці тих двох класів, собі протилежних прийде до зміни. "Буржуазія" буде знищена, а "пролетаріят" переіменуватиме і тоді все майно буде власністю лише одної класи, класи пролетаріату і всі будуть справедливо насичені всіма своїми потребами. Коли залишиться лише одна класа, не буде тоді ніякого конфлікту, ніякої боротьби, ніяких сутичок. Зникне все лихо, всяка потреба ненависті, заздрости, навіть державна організація буде тоді непотрібна. Затруться кордони поміж державами і буде одна велика, мирна, згідлива у всьому людська родина. Не буде воєн, тож не треба буде армій, поліції, бо не буде ніяких злочинів. Людська природа зовсім зміниться. Кожен буде працювати по змозі, тобто скільки вистачить в нього сил чи здібностей, а за цю працю кожен отримує лише те, що йому потрібно. Шойно такий блаженний стан буде комунізмом. Поки до цього дійдеться, ця "пролетарська класа мусить за те добро, за той комуністичний рай змагатися. А перехідний час, в якому триватиме це змагання за комунізм буде системою соціалізму, тобто підготовкою до правдивого комунізму. Щоби дійти до цієї остаточної мети -- комунізму, "пролетаріят" мусить захопити контроль над цілим світом. Всі сліди капіталізму мусять бути знищені, включно з людьми, що можуть бути "заражені" капіталізмом і можуть цю "заразу" передавати згодом своїм дітям. Тому згідно з наукою Маркса, знищити

Карл Маркс

Фрідріх Енгельс

Хочби й мільйони людей для добра і скорішого приходу комунізму -- це ніякий злочин. Зрештою, згідно з тією ж наукою, людина не представляє ніякої більшої вартості. Це лише тварина, з більшою дозою інтелігенції, без душі, без особової вартості, без вічного душевного життя.

Немає найменшого сумніву, що така недоречна, позбавлена всяких підстав практичного застосування, противна Божим законам ідея була б занедала так скоро і так безславно, як і загинув в нужді її творець, коли б нею не зацікавилися були жиди, які вбачали в ній, в тій виплеканій в хоробливому умі Маркса утопії, в раз знаменитий шлях до досягнення своєї споконвічної надії панувати над цілим світом. Провідники жидівства в тому часі добре знали, що ця ідея є достаточ-но прикладна, щоб на неї зловилися маси, як рівночасно вони здавали собі справу з цього, що в людському суспільстві не може так бути, щоб панував якийсь лад оттак сам від себе; що мусить бути хтось, хто має розказувати і хтось, хто має слухати і виконувати ці накази. І коли "пролетарські" маси, відповідно розагитовані завалити собі справу з цим суспільним ладом, то тоді вони -- жиди опиняться в провіді того "пролетаріату" силою своєї інтелігенції, своїх здібностей та грошей, а найважливіше силою того, що вони знають, до чого вони зміряють, а ця "пролетарська" маса того не знає. Так воно згодом і сталося.

Теоріями Маркса, які він проголошував у різних "вільнодумних", звичайно фінансованих жидами газетах і журналах, зацікавилися такі визначні тодішні жидівські провідники як Мойше Гесс, з Парижа, Фердінанд Лясаль, також з Парижа (який прибув туди з Польщі і дійсно називався Хаїм Вольфсон) та Барух Леві, багатий і рабін-філософ з Англії. Характерним в тому відношенні є хочби такий лист Баруха Леві до Карла Маркса, який з фотокопією оригіналу друкується в журналі "Ля Рев'ю де Парі", Париж, в ч. з 1 червня 1929р. на стор. 574:

"Жидівський народ, як цілість, буде своїм власним Месією. Він досягне панування над світом через повolenня всіх рас, через скасування всіх кордонів, через знищення монархій, які завжди давали опору індивідуалізму і через встановлення світової республіки, в якій жиди всюди матимуть привілей громадянства. В тому новому світовому ладі

Діти Ізраїля, розпорошені по цілому світі, висунуть всюди провідників, не натрапивши ніде на опозицію; а це станеться зокрема тоді, як вони вийдуть працюючи маси під свою контролю. Уряди всіх народів, що творитимуть світову республіку, через перемогу пролетаріату, попадуть без труднощів в жидівські руки. Тоді буде можливо для жидів скасувати приватну власність і користати з державних багатств. Таким чином сповняться пророцтва Талмуду, в якому сказано, що коли прийде пора Месії жиди матимуть в своїх руках багатство усього світу."

Велику роль в поширенні і закріпленні погубної ідеї Маркса виконав згаданий вище Мойше Гесс. Він був великим приятелем німецького багатія, про те соціаліста Фрідріха ЕНГЕЛЬСА, який також висловлював подібні до Марсових погляди. Гесс та інші жиди подбали, постаралися про те, що Енгельс стрінувся з Марксом в 1842 році і з того часу вони спільно опрацьовували й укладали цю утопічну комуністичну теорію. Енгельс був власником текстильної фабрики в Манчестері, в Англії і мав добрі прибутки якраз з праці того "пролетаріату" та zatrudнював навіть 6-літніх дітей. З тих прибутків, досягнених визиском робітників, користав також лінтай Маркс і живучи з визиску (експлуатації) пролетаріату, опрацьовував теорію якраз проти того визиску. В 1848 році Маркс і Енгельс спільно, при фінансовій допомозі жидів, видали свій "Комуністичний Маніфест", дійсно жахливий документ, який колинебудь появився на землі. Послухаймо лише, що говориться в тому "маніфесті" про родину. На сторони 27 сказано: "Треба скасувати родину. На яких основах є побудована теперішня буржуазна родина? На капіталі! На приватному зискові."

Двадцять років опісля Карл Мордохай-Маркс видав свій програмний твір "Капітал", в якому він зібрав та поширив і розвинув усі свої попередні ідеї відносно комунізму і цей твір став основою книгою світового комунізму.

Такий був початок комунізму, як ми його знаємо на практиці в багатьох країнах світу та навіть в нашій рідній Україні. А щодо його творця, то нехай його життя, як людини, як члена суспільства і як чоловіка і батька дітям само за себе говорить. Дещо про нього сказано на початку цього розділу. Тут варто згадати,

що його радикальні і дивовижні ідеї, які він поширював у пресі та в окремих брошурах, спричинили те, що його усували з багатьох університетів і він тинявся по країнах Європи, але довго ніде не закріплювався. Вкінці рідний його батько його виірєкс. А тому, що Маркс ніколи взявся за якусь чесну працю, він жив з різного шахрайства, з допомоги тих, які його обожали, найбільше з допомоги його друга і спільника Ф. Енгельса і з праці його жінки. Про свою родину він зовсім не дбав. Із шестеро дітей, які він мав, троє померло з голоду ще в дитинстві; двоє в молодому віці поповнили самогубство, не змігши знести пригноблюючої атмосфери в родині того, що в родину не вірив і пропагував скасування родини взагалі. Лише одна його дочка дожила до пізнішого віку.

Про його характер і "людяність" нехай говорить на приклад, такий факт: Коли Маркс, вигнаний зі столиці Європи опинився остаточно в Лондоні, в Англії, один з його прихильників жидів прислав йому в дарунку 160 фунтів стерлінгів (около 500 доларів). Діставши ці гроші Маркс пошвендявся піячити з "інтелектуалами" в Європі, а його жінку, яку він залишив без цента дома викинули з дрібними дітьми з помешкання, бо вона не мала чим заплатити комірного. Це в той час одна його дитина померла з голоду, під чужим тином. Такий то був оцей творець комуністичної утопії. Не диво ж, що цей його твір приносить лише нещастя для всіх, усюди, де лише диявольські сили допоможуть йому закріпитися.

Врешті отой темний демон дев'янадцятого століття Карл Гайнріх Мордохай Маркс помер у неславі, в Лондоні, в Англії, 17-го березня 1883 року. Його похоронено як ледащу-жебрака на міський кошт на кладовищі Гайгейт. Лише шість осіб взяли участь в похороні, а між ними його співробітник і співвідповідальний за цю страшну заразу комунізму -- фабрикант, капіталіст Фредеріх Енгельс. В промові над гробом цей Енгельс пророкував, між іншим, так: "Його (Марксове) ім'я і твори житимуть цілі століття. Його думки та ідеї стануть змістом життя мільйонів людей."

Ці слова Енгельса, виголошені над гробом Маркса завдяки допомозі світового жидівства, сталися нажалі і на превелике горе мільйонів людей - дійсно пророчими. Як до того дійшло і як ця погубна ідея найбільшого в світі шахрая і злочинця закріпилась - побачимо згодом.

7. ЛЕНІН І ЗАКРІПЛЕННЯ КОМУНІЗМУ НА ПРАКТИЦІ

Хоч утопійна ідея Маркса зродилася в Західній Європі, там вона не могла практично закріпитися, але знайшла своє життєве примінення в Росії, там, де того навіть сам Маркс не сподівався. Відомо, що Маркс за свого життя ненавидів москалів і ніколи не думав, що ці його ідеї, спрямовані проти капіталізму, не знайдуть підпори в капіталістичному світі, але їх застосується в примітивній, слабо індустріялізованій Росії, яку сам Маркс у своїх писаннях називав не інакше, як "варварською, зацфаном Росією, країною мужиків", в якій пролетаріят не відіграє ніякої ролі і в якій його "поступові" ідеї ніколи не приймуться.

Та не такої думки були ті, які стояли за плечима Маркса, а саме міжнародне жидівство. Вони шукали такого народу, на тілі якого можна б було перевести в життя той їх жахливий експеримент -- практично застосувати ідеологію, яка мала би причинитися до поступового осягнення їхньої остаточної цілі, панування над світом.

Жиди, які на протязі довгих століть перебували в крузі інших народів, дуже добре пізнали вдачу, харак-

Мойше Урицький

Самуїл Беркман

З галерії змовників, прибічників Леніна

теристичку, психіку тих народів. Вони знали до чого і до яких діл даний нарід надається, до чого він здібний, а до чого нездібний, як для своєї мети діяти, що робити між одним народом, а що між іншим. І ось для переведення на практиці утопійних ідей Маркса, але обчислених на те, що вони мали б принести вічне панування жидівському народові, вони вибрали якраз москалів, як таких, що до того найкраще надавалися. Чому саме той нарід вибрали для свого експерименту, не трудно збагнути, знаючи московську психіку. Це особливо легко зрозуміти нам, українцям, які віками є сусідами москалів і які постійно мали нагоду цей нарід бачити та справедливо оцінити. На підставі тих наших спостережень сміло можна ствердити, що москалі є відмінні від всіх цивілізованих людей і народів в цілому світі. В них нема моральних засад і послуху Божим законам, на підставі яких всі інші народи, навіть нецивілізовані, ведуть своє життя. Москалі, натомість, піддаються примхам своїх тваринних почувань і потреб. Незвичайно жорстокі, не вірили і не вірують москалі в ніякі моральні закони, ніяке пошанування чужої власності і чужих прав. Розбоем, підступом брехнею, зрадою і жорстокістю збудували свою імперію поневолюючи інші народи. Це витворило в москалів почуття великої гордості, зарозуміння і жадобу ще більшої наживи. Крім цього московський народ у своїй масі, це типові раби, які завжди покійно слухатимуть наказу старшого, що стоїть над ним з канчуком. Як типовий раб, москаль буде знущатися над іншим, щоби ніби показати свою вищість та закрити вроджене москалям почуття меншвартності.

Таким чином москалі, в оцінці міжнароднього жидівського проводу, це був єдиний народ, який був здатний на те, щоби на практиці застосувати ідей Маркса, які то ідей також позбавлені всяких моральних вартостей та можуть бути переведені в життя лише жорстокістю, розбоем та всіма іншими методами, стосування яких є так притамане саме москалям. Жидівський провід це знав і діяв в тому напрямі, щоби запрягти той нарід до праці для своїх цілей. Вони знали також, що московський народ, як та юрба, як отара баранів, піде за кожним провідником, який в одній руці держатиме сильний батіг, а другою вказуватиме їм на повний жолоб.

Жиди шукали такого провідника між московським народом і врешті сконцентрували свою увагу на такого

Улянов-Ленін

люцію. Натомість відомо, що його жінка, Н. Крупская, була жидівкою і він завжди оточувався жидами і в його домі, крім російської, вживалось жидівської мови, якою Ленін добре володів і порозумівався нею зі своїми соратниками жидами.

Датою народження Владіміра Улянова, який згодом, для конспіраційних цілей прибрал собі прізвище Ленін, уважають день 21-го квітня 1870 року. Вже в ранній молодості він зацікавився творами Маркса, які кружляли нелегально серед його товаришів-студентів, переважно жидів і його пізніших співробітників. Вже на 17-ому році життя, разом зі своїм братом, він бере активну участь в анархістичному русі, що ставив собі за завдання повалити царя Олександра III. Його брат, після невдалого замаху на життя царя, був арештований і засуджений на смерть. Це ще більше огірчило Улянова супроти царя і тодішнього правопорядку в Росії. Він рішився той лад знищити і шукав способів як це найкраще зробити. Будучи в постійному контакті з переважно жидівськими прихильниками наук Маркса, Енгельса і Лясалля (жид Вольфсона) Владімір Улянов у 1895 році виїхав закордон і перебуваючи в Німеччині, в Швейцарії та Англії, в тих радикальних, переважно жидівських кругах вишколювався в марксистській теорії та підготовлявся до революції в Росії. Набравшись такого "знання", він вернувся до Ст. Перерсбургіа,

темного типа, що був уосібленим всієї московської тиранії і жорстокості -- на Владіміра Ілліча Улянова-Леніна.

Родове походження Леніна, помимо намагань комуністичної пропаганди представити його "русским человеком", є ще дальше окутане таємницею. Черти його лица зраджують його монгольське походження і характеризують оцю його жорстокість, якою той виродок відзначався ціле своє нікчемне життя. Є також голоси, що Ленін був жидівського роду, а це зокрема стверджує б. генерал царської армії Д. Петров у своїй голосній свого часу книжці про большевицьку рево-

але вкортці був арештований царською поліцією і засланий на Сибір на три роки. Відбувши заслання, довго не попав в Росію і в 1899 році виїхав до Німеччини. Там, на спілку зі своїм найбільшим співробітником, херсонським жидом Лейбом Бронштайном Троцьким почав видавати революційний журнал "Іскра", спочатку в Мюнхені, а згодом вони перенесли редакцію з Мюнхену до Лондону, в Англію.

В 1903 році, в Брюсселі, в Бельгії, відбувся дуже важливий для дальшого комуністичного руху з'їзд марксистів - послідовників теорії Маркса - з центральної Європи. На тому з'їзді Улянов-Ленін виложив перед присутніми свої плани збройних переворотів в країнах світу і заведення силою соціалістичних систем, які мали вторгнутися на дорогу комунізму. Після виступу Леніна, опінія присутніх поділилася. Частина, чисельно більша повністю погодилася з планами і теоріями Леніна, а частина заявила проти тих планів Леніна, уважаючи, що перехід з капіталістичного до соціалістичного ладу, а згодом і комуністичного ладу, має відбуватися повільно, еволюційно. За планами Леніна заявилися в більшості жиди, а серед тих, які противилися планові Леніна не було ані одного жуда. Тому, що Ленін мав більшість за собою, він прозвав свою групу "більшовиками", а противну групу "меншовиками". Між тими двома групами, тобто революційною, яку очолив Ленін, назвавши її "більшевицькою", і "меншевицькою" велася довга боротьба. Навіть після того, як група Леніна (більшевики) зайняли владу в Росії - усіх своїх противників Ленін окресував "меншовиками" і нищив їх безпощадно.

Війна Росії з Японією в 1905 році мала послужити міжнародній зграї комуністів-марксистів під жидівською рукою нагодою для випробування своїх сил в російській державі. За жидівські гроші, що в більшості походило з кишені Якуба Г. Шіффа, нью Йоркського банкіра, поведено сильну агітацію між російським воєнством на японському фронті. Програна Росії в тій війні мала послужити ще більшим підйомом для бунту і загального повстання, революції, яку підготовлювано внаслідок Росії, а зокрема в Петербурзі. На день 22 січня 1905 жидівські агітатори та деякі москалі, що були під революційними впливами писань і кличів Леніна, пішли походом на царську палату, домагаючись таких радикальних реформ, що коли вони були б прийняті, Росія уже була б вступила на "шлях соціалізму". Коли речник

Лейба Бронштайн Троцький

царської палати відмовився від прийняття тих домагань, "революціонери" почали жадливу демонстрацію і намагалися штурмувати палату. Покликано тоді військо, яке силою зброї здушило в зародку цю першу революцію в Петербурзі, а вслід за тим провалилися подібні революційні намагання в інших містах бувшої Росії.

Перша рунда жидівства, щоб викликати революцію в Росії не вдалася, але послужила їм за пробу для успішної дії в майбутньому, в тому напрямку. Вони побачили свої помилки, пі-

знали, як краще підготуватись, щоб наступним разом мати кращий успіх. І дійсно, вже за 12 років опісля, в 1917-ому році, вони були краще підготовані і наступна революція їм вдалася.

Впродовж років до першої світової війни Ленін тинявся по країнах Європи в супроводі своїх жидівських співробітників, підготовляв плани майбутньої світової революції, ширив комуністичну пропаганду. В 1907-8 році він, на спілку з іншими марксистами, намагався організувати робітників і селян Франції та Швейцарії під спільним гаслом комунізму і це тоді він і придумав оцю зловіщу емблему "серп і молот", що згодом в умах голодних і нужденних українців став співзвучним з "нужда і голод".

Для координації комуністичного руху марксистів, ліві соціалісти і большевики скликали свій "світовий конгрес" у вересні 1910-го року, який, замаскований як з'їзд організації "Оддфелловс", відбувся в Копенгагені, в Данії. Участь в ньому взяли визначні діячі комуністичного руху з цілої Європи. Від Росії виступали Ленін і Лейба Бронштайн Троцький, жид з Херсонщини в Україні, який згодом відіграв горезвісну роль в творенні комуністичного царства сатани також і на наших землях. З Німеччини була жидівка Роза Люксембург та інші жиди. З Бельгії жид Епштайн. Був там і

Беніто Муссоліні, з Італії, який тоді був "соціалістом", а згодом створив свій фашизм. На тому марксистському збігошци остаточно запляновано як переводити "світову комуністичну революцію", згідно наук Маркса.

В 1911 році Ленін заложив свою квартиру в Берні, в Швейцарії, звідкля, разом зі своїми помічниками-жидами Зіновієвим (Апфельбавмом), Каменєвим (Розенфельдом) та Радоміюльським поширював комуністичні ідеї по цілій Європі, за посередництва європейського жидівства. Гроші на цю роботу вони отримували від американських, англійських та німецьких жидів багатіїв. Згодом Ленін і його помічники перенеслися до Праги, а в 1912-13 рр. до Кракова. Коли вибухла перша світова війна, Ленін, як росіянин, був інтернований австрійською владою, але дуже скоро впливові жиди постаралися про його звільнення і він виїхав до Швейцарії і там в місті Берні заложив своє бюро, згуртувавши біля себе около 30 співробітників, переважно жидів. Там вони жили і діяли до весни 1917 року.

Комуністичні змовники, які ані на хвилину не забували за свій плян перевести світову революцію та при допомозі такої революції заволодіти світом, вирішили започаткувати це діло революцією в Росії. Покладаючи великі надії на Леніна, німецькі жиди підмовили державні і мілітарні чинники в Німеччині, щоб ці "перепачкували" Леніна і його "анархістів" зі Швейцарії до Росії, то він там викличе великий заколот, що у великій мірі може причинитися до німецької перемоги у війні. Головну роль в тому відіграв дуже впливовий жид Вальтер Ратенав. Це в першій мірі за його стараннями німці на такий плян жидівської змови погодилися і перевезли Леніна та його зграю через Німеччину і Швецію до Росії, в запльомбованому товаровому вагоні. Дня 9 квітня 1917 року Ленін і його 33 жидівські співробітники перейшли кордон Росії з метою повалити республіканський уряд Керенського, який там був створився після абдикації царя і березневої революції. Варто тут згадати про цікавий збіг обставин, який доказує, як жидівська змова діяла спільно, в порозумінню по обох сторонах океану. Старання жидів у Німеччині, щоб доставити Леніна до Росії збіглися з виповідженням Німеччині війни Америкою, до якого то виповідження дійшло завдяки намовам жидівських дорадників президента Вільсона. Потреба доставлення Леніна до Німеччини зі Швейцарії, а згодом і

Каменев-Розенфельд

Мартов-Цедербаум

З галерії змовників,прибічників Леніна

до Росії була мотивована тим, що Ленін захопить владу в Росії і піде на згоду з Німеччиною і Німеччина зможе тоді використати війська і воєнний матеріял із східнього фронту проти американців і західніх союзників. Цікаво також, що в той сам час, коли Леніна і його зграю перепачкувано до Росії, в дуже таємничий спосіб з тюрми в Галіфаксі, Нова Шкотія, (Канада) звільнено Лейбу Троцького і він також виїхав до Росії з великими сумами грошей від жидівських банкірів з Нью Йорку.

Ленін після свого повороту до Росії, при піддержці жидівства й розагітованого московського шумовиння підготовляв державний переворот, щоб захопити владу в свої руки. Спочатку не мав успіху, і навіть на короткий час був змушений втікати до Фінляндії, але остаточно переворот 7 листопада 1917 року (т.звана "жовтнева революція") повалив уряд Керенського і Ленін зі своїми прибічниками перебрав владу в Росії та почав на ново збирати під свою руку московську, але вже комуністичну імперію.

Події, які заіснували в Росії після "жовтневої ре-

волюції" загально відомі, але менш відомим фактом є те, що уся влада на початках була в руках майже виключно жидів. Автентичні джерела з тих часів можуть послужити добрим прикладом. За Леніна була така пропорція жидів в російському комуністичному державному апараті:

В 1917-18 рр. на всіх 316 комісарів було 300 жидів
1919-20 рр. на всіх 457 комісарів були 322 жиди
1921-22 рр. на всіх 525 комісарів були 473 жиди

Після жовтневої революції жиди запанували в Росії, а підбивши всі інші народи б. царської імперії, які після березневої революції звільнилися з під московського ярма (в тому й наша Батьківщина Україна), запанували в новій московській комуністичній імперії, яку прозвали ССРСР (наш народ це слушно пояснював собі: три Срулі й один Русскій) і в тій імперії за найвищу емблему встановили п'ятикутню зірку Давида. Там вони в такій чи іншій формі та характері панують і до сьогодні.

Що ж до самого Леніна (бо про нього йшла мова в цьому розділі) для заокруглення фактів з життя цього сатрапа, цього найогиднішого типа в історії людства,

варто згадати, що помер він 21 січня 1924 року на веречну недугу -- за давнього сифілісу, який спричинив його повний параліж. Його напів-зігниле ще за життя стерво забальсамовано і воно досі лежить в мавзолеї в Москві і до нього, мов до якого божка, моляться комуністи та чекає тої хвилини, коли засудом народнього гніву буде викинене оце смердяче стерво на смітник історії, подібно як зробив третій наслідник Леніна, Нікіта Хрущов, зі стервом наслідника Леніна, Джу-ганвілі Сталіна.

8. ДІЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОЇ ЗМОВИ

В двох останніх розділах я постарався показати що це таке комунізм, звідки він взявся, хто його створив, хто і як поширив і для якої цілі. Зі сказаного вдумчивий читач ясно побачить, що комунізм, як його бачимо і знаємо не є для його творців ціллю сам в собі, але є лише середником до досягнення ними вищої їхньої цілі -- до опанування цілого світу. Вдумчивий читач може також побачити, що комунізм, як витвір т. зв. "вибраного народу" має, з своєю остаточній меті, допомогти тому народові панувати над рештою людства. Це має бути тим середником, що має поневолити душу кожної людини, що має перетворити людину з ества, створеного Господом Богом в бездушного, послухного раба, що буде коритися без слова спротиву кожному, хто має силу, бо від тієї сили залежатиме його доля, його добробут, його власне життя.

Обсерватори теперішнього політичного та економічного ускладнення в світі називають цю силу, що діє поза кулісами, а фактично всьому надає тон, інтернаціональною змовою, або мафією. Не тією мафією кримінальних злочинців, що, як кажуть, існує десь в Італії чи в темному злочинному світі великих міст, десь в Нью Йорку чи Чикаго, яка не заважається навіть замордувати людину для грошей чи маєтків, але стократ гірша мафія інтернаціональних змовників, що не тільки не вагається, але й плянує злочинний морд мільйонів людей, щоб лише добитися своєї цілі. І ця мафія не вдоволяється мільйонами грошей, вона хоче мати все, цілий світ як свою власність і всіх людей, як своїх рабів, вона хоче бути власником і господарем усього земського добра і навіть паном людських душ. Цій мафії це зовсім не перешкоджує, що її твір - світовий комунізм до певного часу москалі використовували

Стеклов-Нахамкес

Радек-Собельзон

З галерії змовників, прибічників Леніна

ють для будови своєї московської імперії, русифікують та поневолюють інші народи, так як це їй не шкодить, що китайський, титовський, кастрівський чи які інші зовнішні види комунізму роблять це саме в засязі сво їх впливів. Все це є лише тимчасове і всі ці здобутки, поодинокі чи збірні, ніби окремих комунізмів на ділі приводять до тієї самої цілі мафії, а ціллю їх є знівечити людину, перетворити її в бездушну, покірну тварину, знищити в ній Богоподібну душу, щоби в слушний час над тією людиною легко запанувати. І тому ці темні сили, ця мафія сприяє комунізмові, сприяє Москві, Китаєві, Тітові, Кастрові, рятує їх невдачу господарку, дає їм зброю, таємні військові винаходи, пляни і т.п. інших країн, а рівночасно поборює всіх людей і всі рухи, які намагаються тій мафії спротивлятися, яких дія йде в розрив з її плянами.

В попередніх двох розділах також показано, що комунізм зродився на Заході, але перенісся на Схід, де він вперше задомовився. Але ці, що поклали основи під комунізм, що помогли йому народитись та розвинутись, в більшості залишилися на Заході, щоб там далі сповняти свою роль та в дещо відмінний спосіб продовжувати своє руйнівницьке діло нищення християнських основ світу і встановляти на їх місце свої, диявольські. В цьому розділі я постараюся подати можливо як найясніший образ теперішнього положення в західному світі, зокрема в З'єдинених Державах Америки, отому бастионі західної демократії. Я хочу показати, що дійсними керманічами американської політики дуже часто не є вибрані представники народу, але темні сили міжнародної мафії, які мають кольосальні впливи на всі ділянки не лише політичного, але й економічного і культурного, а навіть релігійного життя, які мають невичерпані фінансові спроможності і які використовують всі ці ресурси на переведення в життя своїх диявольських плянів панувати над світом. Щоб вможливити досягнення тієї мети, вони заповзялися в першу чергу знищити в людині все добре, шляхетне, Боже, щоби на руїнах знищеного добра збудувати згодом свою пекельну імперію насилля і тиранії. Це є ті самі сили, що вже перевели в життя свій перший експеримент в напрямку поневолення світу, а саме створили комуністичні московську імперію та інші комуністичні держави. Створили їх за рецептом свого "апостола" Карла Маркса, помогли їм вдержатись і далі бережуть їх мов ока в голові, рятують їх, а спеціально московську комуністичну імперію, щоб не розпалась на

Над Америкою простягнула свої лапиша темна мафія, за якою стоять капітали

черепки. Роблячи це, вони лише точка за точкою виконують вже давно накреслені свої пляни, згідно з якими комунізм має бути лише переходною стадією на шляху до повного підкорення собі світу. А поки він триває, він виконує роботу в їхньому інтересі: винищує фізично та збиває духово народи, нищить серед них усе, що є сильне, відважне, здібне до спротиву насилля, збиває всякий ідеалізм, нівечить духовість, віру в Бога, гідність людини як твору Божого, а зводить її до становища покірного раба, без власної волі, без принципів, який без найменшого спротиву та де "ентузійстично" прийме всяку тиранію. Комуністичний режим, захоплення якнайбільше народів у сильця цього режиму, нищення окремішності поміж поодинокими народами, касування кордонів і т.п. -- це вимріяний якраз ґрунт для експериментів тих темних сил, тієї мафії міжнародних заговорників. Ось чому вона -- оця мафія є така прокомуністична, така промосковська чи як треба, прокастровська, протитовська і навіть прокитайська, а така проти-українська і так сильно поборює анти-комуністів і патріотів усіх народів, які є

їм противні і чкі становлять певного роду небезпеку для їхніх затій.

Як і коли та чкими способами оцей переходовий стан комуністичної тиранії має остаточно стати частиною загально-світового ладу під керівництвом темних сил -- належить до таємниць стратегії мафії. Але вже тепер є признаки того, яким шляхом це має іти. Очевидно, що мафія хоче, щоб це відбулося мирним шляхом, бо не є в її інтересі, щоб багатства світу цього, які вона хоче захопити, були війною знищені. Тому вона плянує цей перехід за такою менш-більш рецептою: комунізм буде щораз більше "лібералізуватися", а західні демократії щораз більше "соціалізуватися" і так поступово, наближаючись до себе та взаємно уподібнюючись, колись ці дві системи зійдуться на спільній точці і між ними затреться всяка різниця. В тому напрямку і веде свою політику світова мафія. Тій цілі, тим плянам мафії служать всякі торговельні, економічні спілкування з комуністичним світом, яким пособляє мафія, горезвісні культ-обміни, тобто зв'язки так зв. комуністичних "культурних діачів" з такими ж діачами на Заході. Тій ідеї служить опанована мафією західня преса та інші середники масової комунікації, по тій лінії йдуть західні радіопересилання із Заходу на Схід, на це йде фінансова допомога Заходу, зокрема Америки для комуністичних країн, а врешті це лежить в основі всіх епізодичних, компромісових політичних потягнень західних країн, в першу чергу на цьому базується вся теперішня американська політика "не-перемоги".

Щоб це досягнути мафії потрібно часу і тому вона боїться всяких наглих, несполіваних змін, які могли б обернути її пляни в нівець. Вона хоче затримати на якнайдовше "статус кво". З тієї причини вона робить все можливе, щоб недопустити до збройного удару з комунізмом. Тому, наприклад, відтягнуто з Кореї ген. Мек Артура, бо його постава могла викликати війну з комуністичним Китаєм; тому тепер є такий тиск на те, щоб конечно якось замиритися в Південному В'єтнамі, що, очевидно означає віддання тієї країни комуністам, бо знову це може викликати ширшу війну з комуністичним Китаєм, а навіть Советським Союзом, тобто московською імперіалістичною комуністичною державою, що в свою чергу може принести розвал тієї імперії, а цього мафія боїться, як вогню. Подібно з тієї причини і для таких цілей мафія полбала про те, щоб не дати ні

якої допомоги польським, східньо-німецьким та мадярським патріотам, коли вони в своєму часі підняли були повстання проти комуністичних режимів у їхніх країнах; тому так ганебно закінчилася "Інвазія Куби" в 1961 році, коли пок. през. Кеннеді не дав допомоги кубинським патріотам і вони були переможені і згодом Кастро продав полонених патріотів неначе яку худобу за гроші і машини, яких він потребував, і не менше трагічно закінчилася "бльокада" Куби в 1962 році, як Хрущов видимо перехитрив Америку і Кастро далше має советські ракети 90 миль від берегів Америки. Тому теж не допускається ніякої дії анти-комуністів, зокрема збігців з комуністичних країн, яка то дія видвигала б збройний спротив, революцію чи інтервенцію ззовні для знищення комуністичної тиранії.

Правда, сама мафія не виключає можливості збройного удару з комуністичною імперією чи імперіями, до якого може дійти всупереч її найкращим плянам. До тієї можливості вона також відповідно підготовляється. Але навіть в такому випадку, вона не хоче допустити, щоб зміна обставин, спричинених тим ударом, війною понівечила її пляни. А згідно з тими плянами, на випадок комуністичних імперій, зокрема російської комуністичної імперії, не сміли б постати окремі незалежні держави, але їх місце мав би зайняти якийсь інший штучний зліпок - нова, але вже "демократична" чи інша "соціалістична" "єдина не поділіма", підпорядкована мафії, бо нею творена, вспомагана, зберігана, щоб остаточно послужити їй в досягненні її найголовнішої цілі - створення світової над-держави. Тому мафія не тільки що не піддержує, але ще всіма засобами поборює всі самостійницькі рухи уярмлених тепер комунізмом народів, а в першу чергу українського народу, духово найсильнішого, найчисельнішого і з найсильнішими самостійницькими і державницькими традиціями. Тому в офіційних кругах т.зв. "антикомуністичного світу" підтримується "єдинонеділимство", а Україну зводиться до географічного поняття, як це роблять світові політики, як наприклад відомий всім Раск.

Дехто може дивуватись, як це можливе, щоб ця поза кулісова змова, оця міжнародня мафія могла так сильно опанувати світ, щоб руками вибраних по демократичному політиків і провідників народів переводили в життя свої пляни. Практика показує, що це зовсім можливо. Про це свідчить сьогоднішня дійсність. Це тій мафії вдалося зробити тому, що вона зуміла перероби-

ти людину з духової істоти в матеріялістичну куклу. Зберігаючи сяку духовість та уroveň місцю "вибраного народу", решті народів вона спритно підсунула фальшивого божого мамони, матеріялізму, тілесних розкошів і тим вони "забавляють" людей, зсуваючи їх в той сам час на саме дно духової нужди.

9. МОЗКОПРОМИВАННЯ

Хтось може дальше дивуватися, яким чином тій мафії вдалося це осягнути, щоб з думаючих людей, віруючих, вдоволених з системи, в якій живемо, зробити не тільки байдужих до всього, але навіть легковірних прихильників тієї диявольської комуністичної системи. На це ми легко знайдемо відповідь, коли усвідомимо собі що до великої міри ці змовники послуговуються методом т. зв. "мозкопромивання". Під мозкопромиванням треба розуміти нахилену в одну сторону сильну пропаганду, якої завданням є вибілити комунізм, представити його в чудових красках та так заголюкати людей, що вони не пізнали б, де правда а де брехня, що добро, а що зло, що чесно, а що нечесно. Люди на Заході є під постійним тиском тієї пропаганди за допомогою усіх середників масової комунікації, як ось преси, радіо, телевізії, кіна, літератури і т.п. Ці середники є в більшості випадків власністю або під фінансовою, чи іншою контролею мафії. В деяких випадках мафія контролює їх ополошеннями своїх фірм чи фабрик або яких інших підприємств, з чого газети чи радіо-станції утримуються, в інших випадках грошовими донатіями і т.п., так що вкінці навіть "патріотична" преса, не в руках мафії прямо, опиниться в руках мафійних маніпулянтів й хочачи не хочачи виконує їх волю.

Прикладів знайдемо на це дуже багато. Ось коли в часі другої світової війни хід подій зробив США та СССР союзниками, пущено в рух пропагандивну машину, щоб переконати американців та інші західні народи в тому, що російські комуністи в дійсності не є такі погані люди, що вони наші приятелі і що єдиною їх ціллю є перемогти спільного ворога, нацистську Німеччину. Події після війни ясно показали, якою фальшивою була ця пропаганда, але сьогодні ці самі середники: преса, радіо, телевізія і т.п. намагаються нас переконати, що "рашіянс" (не згадуючи при цьому, що вони комуністи, отже вже тим самим вороги Бога і людства) це дуже порядні люди, які, хоч мають свій "ди-

"Вуйко Джов" Сталін і президент США Геррі Труман всміхаються по дружньому під час Постдамської Конференції, на якій затверджено поневолення комунізмом народів Центральної Європи. За цю усмішку Трумана тепер платить американський народ кров'ю і життям своїх синів, але для змовницької мафії це байдуже.

вний спосіб життя", а до того нема нам чого мішатися бо це їх приватна справа -- на ділі дуже порядні люди, які хочуть лише миру і дружби з усіма народами, і що їм треба довір'яти, торгувати з ними, обмінюватися з ними ідеями, науковими здобутками і т.п., одним словом треба з ними "мирно коекзистувати".

Для тих, що пам'ятають про-російську і про-комуністичну пропаганду з часів другої світової війни теперішні пропагандивні намагання вибілити комунізм є нічим іншим, як лише повторенням попередньої брехні з дуже небезпечними для західних демократичних країн наслідками.

Коли 22 червня 1941 року Адольф Гітлер кинув 160 дивізій німецької армії проти совєтів, без формально

виповідження війни, він лише заатакував свого по-переднього союзника. Як союзник німців советський диктатор Йосиф Сталін і його кліка уважалися ворогом альянтів. Змовницька пропаганда подбала про те, щоб змінити це переконання, коли "союзники" Сталін і Гітлер взяли за чуби. Повелася завзята кампанія, щоб прийти з допомогою советам і Сталінові у війні з Німеччиною. Сталіна навіть називали демократом і всі ми нараз почули, що "рашіянс" це наші добрі друзі і вже ж довше не є ворогами капіталізму. Нам обіцяли і нам безнастанно говорили та писали, що після війни, коли Гітлер буде переможений, ми можемо розраховувати на приязнь Сталіна і советської Росії і що спільно з советами буде заведено в світі "вічний мир", бо "миролюбна Росія", поконавши того свого ворога, з ніким і ніколи не буде воювати. Ці часи добре всі ми пам'ятаємо.

Оце пропагандивне мозкопромивання досягнуло свою ціль. Америка видала мільйони доларів на допомогу і на всяку піддержку Сталіна у війні проти Гітлера. Та коли остаточно Сталін, при допомозі альянтів таки виграв війну з Гітлером, він довго не чекав, але започаткував ряд агресивних потягнень, які закінчилися тим, що советська комуністична Москва запанувала над третиною населення Землі. Американський народ тоді побачив, що він був підведений і зраджений своїми провідниками. Американці переконалися, що ці "приятні росіяни" ще даліше комуністи і що всякі договори з ними не мають вартости навіть того паперу, на якому вони були написані. Але чи провідники це побачили? Чи завернули зі злої дороги? Ні! Як колись так і тепер вони не мали на увазі інтересів американського та інших вільних народів, але добро світового комунізму, представником якого і була советська Росія, московська червона імперія. Замість завернути зі злої дороги, вони даліше обдурюють народ і навіть те пер пускають людям тумана про конечність "мирної коекзистенції" з "приятним і миролюбним російським народом".

Події на протязі останніх 18 років показали, що комуністи це світова змова, яка втримується при житті і навіть розвивається та ще могутніє з року на рік при допомозі тим самим змовницьким силам в капіталістичному світі, які створили комунізм, допомогли йому розвинутися і підкорити собі щораз більше світу. Даліше ці події наглядно доказують, що остаточною

ціллю того комунізму і тих сил, що діють поза кулі - сами є знищення правопорядку в західньому, т.єв. капіталістичному світі і підкорення собі людства, знищивши волю, віру в Бога, знівечивши душу в людині.

Випадки від закінчення другої світової війни даліше показали, що комуністи і ці сили, що комуністам помагають, є позбавлені всякої моралі, що вони не перебирають в засобах, щоби дійти до своєї мети. Народи світу переконалися, що всяка дія, хочби яка злочинна і неморальна, є в розумінні комуністів добра і "благородна", якщо вона допомагає комуністам досягнути їхню ціль; що вони не заважаються поповнити найбільшій злочин в ім'я поширення комунізму та опанування світу. Проте в газетах, в радіо, і телевізії, фактично в усіх середниках масової комунікації просувається думку, що "Рашія" змінюється, що московські та інші комуністи в дійсності можуть бути нашими друзями і що вони поволі застосовують в себе наш, західний "спосіб життя" та що ми можемо їм довір'яти. Навіть наші державні мужі і політики замилюють нам очі різними договорами з комуністами, торговельними підприєняттями, політиков обміну з ними, з виразною і наглядною користю з того для комуністів і шкодою для нас. Це виразно доказує, що тими провідниками і державними мужами маніпулюють ці самі темні сили міжнародніх змовників, які дали початок комуністичному, які досі держать його при житті і плянують попитити його всюди в світі, щоби при допомозі комунізму самим згодом заволодити світом.

В подібний спосіб як під час другої світової війни називали кровожадного ката Сталіна "миролюбним російським патріотом", так в наші дні різника України Нікіту Хрущова називали "людиною миру". Прокомуністична пропаганда на Заході під час і зараз після II. світової війни домогла комуністам уярмити 700 мільйонів людей в Європі й Азії, а що має досягнути теперішня мозкопромивальна пропаганда не важко догадатися, хоч про це зберяє страх навіть думати. Сьогодні можемо запримітити чимало признаков, що змовники вступили в дальшу стадію своєї дії для підкорення світу. Згідно з пляном Леніна і його дорадників, а хто вони були ми бачили з попередніх розділах, комунізм має вперше захопити Європу, або значнішу її частину, згодом має опанувати Азію, потім Америку а вкінці Африку та решту світу. Вільше як половина Європи вже поневолена комунізмом, те саме з Азією, а сьогодні, о-

панувавши Кубу, комунізм оперся стопом вже об Америку. Наступною стопом комуністів на американському континенті мала бути Домініканська Республіка, а доля тієї країни, коли пишуться ці рядки, ще не вирішена. В Африці комунізм теж ставляє свої перші кроки і такі молоді країни як Танзанія, Гана і до певної міри Кенія вже скомунізовані чи є на шляху до комунізації. Не підлягає жодному сумнівові, що самим комуністам московським цього не вдалося б зробити, що вони мали піддержку світових змовників поза кордонами ССРСР. Ці змовники подбали про те, що китайському па триотові Чан Кай Шеківі не дали відповідної допомоги і дозволено, щоб комунізм загніздився в Кмтаю, звідкіль він мов зараза розноситься по інших азійських країнах, а тепер американські вочки гинуть, щоб пов стримати його дальший похід у В'єтнамі.

Одним з прикладів як змовники внутрі США помагають комуністичній закріпитися в Азії навіть тепер, може послужити факт, що професори деяких університетів, провідники юні та інші "діячі" намовляють студентів і молодь Америки, щоб вони голосилися "добровольцями" і їхали до Південного В'єтнаму помагати комуністам у війні з американцями. Отже в імя комунізму і для його поширення американець має вбивати американця, щоби скоріше виповнився плян накреслений Леніном і його жидівськими спільниками для опанування світу. Як недавно доносили газети, про-комуністичне американське студентське товариство "Студенти за Демократичне Суспільство" організує боївки зі студентів і молоді, вишколює їх потаємно та висилає до В'єтнаму поборювати "американський імперіалізм". Існують також комуністичні і збунтовані комуністами групи в Америці; які мають переводити саботажі в індустрії, викликати бунти, маніфестації, ширити терор та всякими іншими способами перешкоджати урядові в його намаганнях спинити комуністичну агресію в Азії, у В'єтнамі та в Півд. Америці, в Домініці. Це потвердили офіційні чинники безпеки в США.

Ця розвідка замала розміром, щоб подати всі методи і шляхи змовницької мафії, якими вона користується, щоби, так сказати розоружити, приспати, розложити ззовні американський та інші західні народи, і творувати шлях для комунізму. Констатую лише факти, що така змова існує, бо видно наслідки її роботи, тому всяку дію тих сил треба розглядати під кутом тієї свідомості.

10. "МИРНА КОЕКСИСТЕНЦІЯ"

Одним з виразників співдії інтернаціональної змови з комуністами є голосний тепер і пропагований усіма, як комуністами, так змовницькими кругами тут на Заході курс т. зв. "мирної коекзистенції", тобто мирного співжиття комуністичного і капіталістичного світу.

Завдяки мозкопромивальній пропаганді на Заході, про яку ширше було сказано в попередньому розділі, панує загальне переконання, що творцем ідеї мирного співжиття комуністичного світу з капіталістичним був усунений недавно советський диктатор Нікіта Хрущов. Це так, мовляв, за Сталіна була "холодна війна" між Заходом і комуністичними країнами, але коли прийшов Хрущов, він встановив відлигу і започаткував еру мирного співжиття, яку і його наслідники продовжують. За те Хрущов удостоївся ймення "людини миру", "добродушного російського мужика", який не хотів війни, але хотів миру з усіма і щоб кожний розвивав своє життя, так як йому подобається і в мирному змаганні поміж комуністичною і капіталістичною системою згодом покажеться, котра система краща, то ця система й переможе. Очевидно, це є така сама брехня мозкопромивальної пропаганди, як і всі інші. "Коекзистенції" Хрущов ані не видумав, ані її не запровадив, а є вона частиною комуністичної тактики, опрацьованої ще Леніном і його жидівськими співробітниками, які одержали її від Карла Мордохая Маркса.

Гас Голл, секретар (провідник) комуністичної партії США, (як про це звідомляє "Комітет Боротьби з Комунізмом при Товаристві Правників Америки в своїй брошурі "Мирна коекзистенція - комуністичний плян до перемоги") спираючись на вчення Маркса, сказав таке на тему "коекзистенції":

"Світові марксисты, включаючи нас, уважають, що політика "мирної коекзистенції" узгіднюється і до повняє класову боротьбу, боротьбу за знищення капіталізму і побудову світового соціалізму.

Поняття мирної коекзистенції збагатило марксистам, бо воно подало нові і додаткові шляхи, нові можливості і тактику для класової боротьби".

Ще досадніше про "мирне співжиття" висловився Йо-

сиф Сталін ще в 1927 році у своїй промові на XV-ому конгресі комуністичної партії Советського Союзу, коли він сказав:

"Нашим завданням є звертати увагу на суперечності в капіталістичному таборі, відтягнути війну через "куплення" капіталістів та доложити всіх старань, щоб вдержати мирні взаємини з ними. Наші взаємини з капіталістичними країнами мають базуватися на припущенні, що коекзистенція поміж двома протилежними системами є можлива".

Можна б навести багато більше подібних стверджень навіть Леніна чи Троцького, що говорять це саме, бо всі вони походять з того самого марксистського комуністичного талмуду. Самі вожді комунізму стверджують що мирна коекзистенція це лише метода, засіб, тимчасовий маневр до досягнення своєї цілі, який застосовується тоді, коли він потрібний. Що мирна коекзистенція це лише тимчасове явище, застосовуване тоді, коли комуністи не чуються ще такі сильні, щоб вжити іншого способу для знищення капіталізму, то це ствердив сам Ленін, заявляючи ще 1920 року:

"Так скоро, як ми будемо настільки сильні, щоб перемогти капіталістів, ми відразу схопимо їх за карк".

Йому завторував Нікіта Хрущов, який, 43 роки пізніше, сказав таке на цю тему:

"Ведеться боротьба між тими двома системами (т. є комунізмом і капіталізмом) на життя і смерть. Але ми, комуністи, хочемо виграти цю боротьбу при найменших витратах і нема найменшого сумніву, що ми переможемо".

Я навів цих кілька висловів вождів комунізму на тему коекзистенції на те, щоби показати, як розуміють коекзистенцію комуністи, а як її розуміють на Заході. Комуністи самі говорять і з тим не скриваються що для них означає коекзистенція, а як це поняття на Заході, зокрема в США чи в Канаді, перекручують мафіїн мозкопромивачі. Коли комуністи самі кажуть, що "коекзистенція" це для них лише засіб боротьби, який має привести їх до перемоги, мозкопромивачі на Заході в нас вмовляють, що це єдиний для нас рятунок, щоб вдержати мир в світі та що "рашіянс", а зокрема кол.

Облуда "коекзистенції" і "культ-обміну". За стіною облудних кличів про мир, добробут, волю, щастя і т.п. комуністи несуть ярмо, тюрми і поневолення.

диктатор Нікіта Хрущов, дійсно хочуть миру і воліють жити з нами в згоді, мирно, ніж воювати.

Оця облудна "мирна коекзистенція" проявляється в різних видах і формах. Це означає торговельні зв'язки з комуністичними країнами, зокрема з СРСР, обмін науковими і технічними здобутками з комуністами і то з такими наслідками, що Захід дає комуністам те, що має, а комуністи Заходові те, що хочуть. Дальше обмін вченими, професорами, лікарями та іншими професіоналістами в різних ділянках господарського, наукового та індустріального світу. Одним словом, під заголовком "мирної коекзистенції" трактується комуністів не як ворогів Бога і ворогів людства, ворогів нашого демократичного світу, які нишком плянують нас погубити, але як приятелів, які бажать нам добра і довгого життя.

Зрозуміла річ, що ці обміни попераять певними і то поважними чинниками на Заході, які мають впливи в

уряді, в університетах, в індустрії і які переконали -ють всіх, кого треба переконувати, що це дуже корисна для Заходу річ і що "коекзистенція" потрібно ще більше поширювати і розвивати. Не треба теж забувати що всі ці обміни є дуже доброю нагодою для комуністів посилати на Захід своїх шпигунів та для поширення комуністичної пропаганди взагалі. При цьому цей обмін є односторонній. Для прикладу можна навести, що комуністи в СРСР, зі Східної Європи, з Китаю, навіть з Куби можуть посилати сюди всякі свої газети, свою пропаганду, яка легально продається по книгарнях в Канаді і в ЗДА, але ніякої американської чи канадської газети або книжки, чи якої іншої "капіталістичної" літератури на лік не можна знайти в СРСР чи і в іншій комуністичній країні.

Окремою ділянкою "мирної коекзистенції" є так зв. "культурний обмін", на підставі якого різні мистецькі ансамблі чи групи культурних діячів прибувають на Захід з комуністичних країн, і навпаки. Ця ділянка, зокрема, торкається нас, українців, бо якраз цю ділянку використала комуністична Москва, щоби вторгнутися в українські національні середовища на еміграції, щоби серед тих українських емігрантів ширити комуністичну пропаганду, щоби проломлювати антикомуністичну поставу українських патріотів на чужині. Ми всі добре знаємо скільки заколоту наробила відома усім "бригада Колосової", що приїжджала до ЗДА і до Канади в листопаді і в грудні минулого, 1964 року. Порізнила українців, захитала їх одностайність, внесла роздор поміж українське громадянство. Сліди тієї "гостини" залишилися і досі. А комуністична Москва, яка не може стерпіти того, що стільки українців вирвалося з її кігтів та опинилися у вільних країнах, як живі свідки комуністичного варварства, якраз того й хотіла. І ось ми навіть в нашому українському середовищі мали дуже добру нагоду переконатися, як корисний для комуністів є той "культобмін", а який шкідливий він для Заходу та, очевидно, для нас.

х х
х

Дійшовши до того місця в цій розвідці читач може уважати, що я змалював теперішнє положення в надто темних красках, представив його дуже песимістично. Хтось може навіть сказати, що на все це лихо немає ради, що тим силам зла годі протиставитись і що люди доброї волі проти них нічого не зможуть вдіяти. Я не

хотів викликати такого враження. Я старався представити речі так, як вони є в дійсності, щоб кожний міг зрозуміти світове положення, щоб йому стали ясніші і більш зрозумілі всі ті ходи світової політики, які так часто вводять нас в подив. Зрозумівши те, що докрути нас діється, зможемо тоді поставити певний опір тим силам зла, яких єдиною ціллю є поволі, але певно захопити в свої кігті нас, наших дітей, внуків і пра внуків. Пізнавши причиновість і наслідковість тих диявольських плянів, зможемо з ними успішніше боротися. Зрозуміла річ, що ця моя невелика книжечка тієї теми зовсім не вичерпує. Та і не було це її завданням, а радше її завданням було заохотити зацікавлених читати про це більше. Літератури на цю тему є багато, хоч на жаль досить мало в українській мові, а ця книжечка хай буде бодай малим вкладом в цю дуже важливу ділянку інформативної літератури.

Ми мусимо вірити в остаточну перемогу добра над злом. Висловлюючися в християнському дусі, темні сили, які намагаються опутати світ - служать дияволу, а всі, що тому спротивляються -- служать Богові. Як християни і взагалі віруючі люди ми знаємо і віримо, що Бог є позитивною силою, а не диявол; що поміж всього добро, правда і справедливість переможуть, бо такий Божий закон. Бог сильніший від диявола, а ми по стороні Бога. Але, як каже наша народня мудрість: "Бога взивай, рук прикладай". Отже і в цьому випадку ми мусимо приложити наших рук і то не лише рук, але нашого розуму, нашого серця, наших здібностей, наших почувань, якими нас Бог наділив.

Сказав один світовий мудрець таке: "Для поширення зла вистачить, коли ми будемо його бачити і не будемо йому спротивлятися". Наша хата згорить, коли будемо лише приглядатися по жарові і чекати зливого дощу з неба, замість того, щоби самому набрати води і гасити вогонь. Тому на кожного з нас, хто бажає, щоби не "згоріла його національна хата", спадає обов'язок цю хату рятувати. Світова мафія і комуністи жинуть і будуть свої змовницькі пляни на людській несвідомості. Вони воюють неправдою і тому правда це зброя, якої вони найбільше бояться. Треба пізнати цю правду і поширювати її далі, треба будити свідомість в людей, розбуджувати їх зі сну. Свідомих людей, людей що пізнали і зрозуміли пляни мафії, таких людей не вдасться мафії затягнути в свої сіті. Ми маємо демократичну систему влади, яка дає змогу людям

мати голос у виборі наших державних провідників. Коли люди будуть свідомі, вони не виберуть проводу, який поволі вестиме їх в ярмо односвітників і комунізму, виберуть таких, які зуміють опертися силами зла. Свідомі люди не будуть поперати потягнень, що виходять на шкоду нашій країні, чи країнам вільного світу.

Отже освідомлення себе та освідомлення людей - це наше передове завдання під цю пору. Нехай кожний, кожного дня поставить собі таке питання: А що я зробив сьогодні, щоб відвернути ці темні хмари, які на нас насуваються? Чи освідомив я кого, чи вказав йому на грядучу небезпеку, чи довів до відома бодай одної особи оцю істину, яку я визнаю? Якщо відповімо собі "так" на ці питання - то ми вложили свою частинку в це велике завдання перед нами. А сума тих наших зусиль і старань відверне від нас це лихо, яке сили зла для нас готують.

Ми повинні бути доброї думки і не піддаватися сумнівам. Наша справа слухна, ми по стороні Бога. А якщо йдеться про найдорожчу всім нам українцям справу то вірно в слова нашого національного Пророка Тараса Шевченка, який сказав:

Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!

Поступаймо і працюймо так, щоби це пророцтво наше го Кобзаря якнайскоріше сповнилося!

Норт Бетлфорд, Саскачеван
Травень - липень, 1965.

З М І С Т

	Стор.
1. Комунізм і демократії	3
2. "Сварка" ССРСР з Китаєм	5
3. Комуністична брехня й облуда	9
4. Правда і справедливість	13
5. Джерело всього лиха	15
6. Карл Маркс - темний демон XIX-го віку	17
7. Ленін і закріплення комунізму на практиці ...	23
8. Дія інтернаціональної змови	31
9. Мозкопромивання	36
10. "Мирна коекзистенція"	41

Якщо Вас зацікавили думки автора
прочитайте його більшу працю під наг.

Д О Р О Г А
Д О
М И Р У Й Д О Б Р А

яка появилася друком в 1961- ому році

477 сторінок великого формату.

Автор, Микола Садовський, заторкує в тій
книзі низку дуже актуальних проблем та
їхню розв'язку. Багато історичного мате-
ріалу, аналіза світових подій.

Для читачів цієї книжечки спеціальна
знижка, лише \$3.00 (три дол.) за прим.

Замовлення і гроші
посилати на адресу :

Mr. Nick Sadowsky
942 - 110 St.
North Battleford
Saskatchewan